

Dinsdag 30 maart

Mijn kamergenoot en ik zijn vroeg wakker. We kunnen niet meer slapen. Wanneer mogen we naar huis?

Om de tijd te doden voor het ontbijt ga ik me alvast wassen en doe ik alle spullen uit mijn kast in een tas. Ook de verstopte paaseieren gaan mee. Ik durfde ze in het ziekenhuis niet op te eten in verband met de bloedsuikertest. Ze weten wat je eet en aan de hand daarvan verwachten ze een bepaalde bloedsuikerspiegel. Als ik tussendoor een paar paaseieren had gegeten, waren mijn waardes naar boven geschoten. Ga dan maar eens uitleggen hoe dat komt.

De verpleging is vandaag laat voor de controles. Zou dat komen omdat we naar huis mogen? Het heeft een andere reden. Het is zo druk met nieuwe opnames dat die voor gaan. Wij kunnen ons zelf redden. Ze verontschuldigen zich wel netjes daarvoor, maar ik zeg dat dat helemaal niet nodig is. Alle begrip.

Het ontbijt laat ook lang op zich wachten. Dat is minder, want ik heb trek. Andere dagen kregen we rond acht uur ons ontbijt. Vandaag pas om negen uur. Het maakt niet uit. Toch mijn laatste ontbijt hier en het smaakt me prima.

Dan begint het wachten. Aan de eerste de beste verpleegkundige die binnenkomt, vragen we of al bekend is hoe laat we weg mogen. Het antwoord is dat het meestal aan het eind van de ochtend of begin van de middag is. Daar kunnen we niet zoveel mee, met zo'n antwoord. Ik heb aan mijn vader elf uur doorgegeven en die tijd houd ik vast.

Maar voordat we officieel het ziekenhuis mogen verlaten moet eerst de arts langskomen. Wanneer dat is, weten ze ook

niet. Gelukkig laat hij niet lang op zich wachten. We mogen beiden naar huis. De ontslagpapieren worden klaargemaakt. Aan ophalen blijkt een hele procedure vast te zitten. Ik had verwacht dat mijn vader zijn auto in de parkeergarage kon zetten, via de hoofdingang het ziekenhuis binnen mocht gaan, naar boven zou komen en mij in een rolstoel mee kon nemen naar beneden. Dat was een iets te simpele gedachte. Omdat we op de Covid afdeling liggen, gelden er strenge procedures. Mijn vader moet parkeren bij de ingang waar ik met de ambulance ben binnengekomen. Daar moet hij een bepaald nummer bellen en in het voertuig wachten. Ik word dan door de verpleging naar beneden gebracht.

Om precies elf uur krijg ik van de verpleging te horen dat mijn vader is gearriveerd. Er wordt een rolstoel geregeld. Mijn tas wordt in een oranje doorzichtige tas gedaan en volledig ontsmet. Daarna gaan we op weg richting de lift. Eerst volgt de procedure met de sluis. Een beveiliging begeleidt ons richting lift. Beneden worden we door een andere beveiliging opgevangen die meeloopt naar buiten. Daar aangekomen zien we allerlei auto's staan, maar niet die van mijn vader. Gelukkig zit mijn mobiele telefoon in mijn tas. Ik bel hem en hij blijkt net om de hoek te staan.

Het lopen naar en instappen in de auto gaat best redelijk. Mijn eerste stapjes buiten het ziekenhuis.

Thuisgekomen is het even vreemd voor me. Ziet mijn huis er zo uit? Ik ben het helemaal kwijt. Er staan meerdere bossen bloemen en het thuisfront heeft versiering opgehangen met "welkom thuis".

De trap oplopen valt tegen. Boven moet ik uithijgen, maar ach ... twee dagen geleden was ik voor het eerste uit bed. Wat dat betreft mag ik niet klagen. Ik verruil mijn pyjama voor kleding. Best uitputtend en ik doe er relatief lang over.

Weer beneden is het eerste wat ik doe mijn uitgever bellen. Ze is blij me te horen. Ik wist al hoezeer mijn collega-auteurs hebben meegeleefd, maar nu besef ik pas hoeveel sommige mensen voor mij betekenen. En dat is wederzijds. Vreemd, dat je daarvoor eerst in het ziekenhuis moet belanden.

Eind van de middag komt mijn vrouw thuis. Wat hebben we veel te bespreken. Dan volgt een verrassing. Ze hebben thuis, net zoals op de IC, een dagboek bijgehouden. Heel waardevol want ik heb weinig meegekregen wat er thuis allemaal gebeurd is. Ik lees alvast een deel. De rest komt de volgende dag wel.

We praten bijna de hele avond, ook met de kinderen erbij. Ik vertel ze over mijn ervaringen op de IC, de rare dingen die ik heb gezien. Zij vertellen het verhaal vanuit de thuissituatie.

Aan het eind van de avond zit het nog zo vol in mijn hoofd, dat ik lastig in slaap kom.

Figuur 11 en 12

De "welkom thuis" versiering.